

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

**nr. 6510 van 9 februari 2011
in de zaak A. 198.694/XIV-32.724**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yassine Challouk
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Emiel Banningstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Het cassatieberoep, ingesteld op 3 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 51.831 van 29 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 januari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. In het bestreden arrest wordt met verwijzing naar artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966,

(Bestuurstaalwet) terecht gesteld dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 23 augustus 2010 ingevolge de aanvraag in het Nederlands eveneens in het Nederlands moest worden genomen en ook effectief in het Nederlands is opgesteld.

Anders dan de verzoeker stelt, doet het Franstalige citaat in die beslissing daar geen afbreuk aan. In de beslissing van 23 augustus 2010 wordt wat betreft de redenen van openbare orde immers in het Nederlands verwezen naar het feit dat de verzoeker op 29 oktober 2008 door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden werd veroordeeld wegens verdovende middelen en dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker “gezien de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten” als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Daaraan wordt toegevoegd dat de verzoeker “bovendien” al eerder een visumaanvraag deed die omwille van openbare orde werd geweigerd, waarna die eerdere Franstalige weigeringsbeslissing wordt geciteerd. In het Nederlands wordt ten slotte toegevoegd dat de verzoeker na die weigering op illegale wijze het land is binnengekomen om zo een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve in het bestreden arrest op wettige wijze vaststellen dat het Franse citaat enkel de illustratie is van de vaststelling dat de verzoeker al eerder een visumaanvraag had ingediend die om redenen van openbare orde was geweigerd, dat het slechts gaat om de verwijzing naar een stuk uit het administratief dossier waarvan de verzoeker op de hoogte was en dat de motieven van de beslissing van 23 augustus 2010 wel degelijk in het Nederlands zijn gesteld. Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest enkel vast dat de motieven van de bij hem aangevochten beslissing in het Nederlands zijn gesteld en dat het Franse citaat slechts een illustratie, een verwijzing doch geen motief is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag als annulatierechter nagaan welke de motieven van een bij hem aangevochten beslissing zijn wanneer hij zijn wettigheidscontrole uitoefent. Daarbij gaat het in dit geval noch om een a posteriori motivering, noch om een opportuniteitstoetsing, zoals de verzoeker voorhoudt. Het tweede onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.3. Vermits er te dezen geen schending van de Bestuurstaalwet wordt vastgesteld, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest geen

onwettige beslissing in stand gehouden. Het derde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

1.4. In het bestreden arrest wordt de aanvankelijk bestreden beslissing aan artikel 41 van de Bestuursstaalwet getoetst. Vermits geen betwisting bestaat over het feit dat die wet op de aanvankelijk bestreden beslissing van toepassing was en niet blijkt dat in het bestreden arrest ten onrechte bepalingen van de Bestuursstaalwet buiten toepassing zouden zijn gelaten, hoefde in het bestreden arrest niet verder te worden ingegaan op de stelling dat de Bestuursstaalwet van openbare orde is. Het vierde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. De verzoeker stelt vervolgens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest, bij de beoordeling of de beslissing van 23 augustus 2010 aan de vereisten van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aan de materiële motiveringsplicht voldeed, geen rekening met een aantal door de verzoeker aangevoerde elementen heeft gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in punt 3.2.4. van het bestreden arrest de aanvankelijke beslissing uitdrukkelijk getoetst aan het blanco strafregister van de verzoeker in Marokko en het feit dat de verzoeker er geen nieuwe strafbare feiten zou hebben gepleegd, aan het feit dat de correctionele veroordeling dateerde van twee jaar voordien, aan het feit dat de verzoeker niet SIS-geseind staat, aan het feit dat het uitstel (“de voordelen die hem werden verleend door de gerechtelijke diensten”) hem niet werd ontnomen, aan het gehuwd zijn met een Belgisch onderdaan en aan het hebben van een Belgisch kind. Wat betreft deze laatste elementen wordt in het bestreden arrest gesteld dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd, met een vergelijking tussen het persoonlijke belang van de verzoeker en het algemeen belang. In het bestreden arrest wordt ook uitdrukkelijk en concreet uiteengezet waarom het ontbreken van de strafrechtelijke veroordeling zelf geen afbreuk doet aan het feit dat in het administratief dossier voldoende elementen aanwezig zijn die het bestaan van de strafrechtelijke veroordeling bevestigen.

De verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat bepaalde door hem aangevoerde elementen niet in het bestreden arrest zijn beantwoord, met name dat de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen zonder de tekst van het correctionele vonnis zelf niet zou kunnen oordelen over de “feiten” en de “ernst” ervan en dat geen evenredigheidstoetsing (“geen deftige belangenafweging”) tussen de familiale belangen van de verzoeker en de belangen van de maatschappij zou zijn doorgevoerd. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Waar de verzoeker zijn eigen standpunt dienaangaande tegenover dat van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak ten gronde, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten mag treden. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

3. In punt 3.4.1. van het bestreden arrest worden aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 van het E.V.R.M. de door de verzoeker aangehaalde elementen vermeld, met name “het feit dat verzoeker in België trachtte te huwen, dat de Procureur des Konings een positief advies had gegeven, dat op het ogenblik dat hij in de gevangenis zat, zijn echtgenote hem regelmatig ging bezoeken, dat zijn echtgenote reeds zwanger was op 14 september 2009 en dat de bevalling voorzien was op 26 april 2010, dat verzoeker op 10 april 2010 vader was geworden van een Belgische zoon”, vervolgens “dat er sprake is van een voldoende hechte relatie tussen hemzelf en zijn familie en dat het nagenoeg onmogelijk is voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden aangezien het centrum van zijn belangen zich in België bevindt”, waar zijn echtgenote en zijn Belgisch kind zijn geboren en getogen. In punt 3.4.4. van het bestreden arrest wordt terdege ingegaan op de vereiste belangenafweging en het evenredigheidsbeginsel door te stellen “dat het bestuur oordeelde dat de bedreiging die verzoeker voor de openbare orde vormt van dergelijke aard is dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet kunnen primeren op de bescherming van de openbare orde en de weigering van het verblijf dus nodig geacht werd om de bescherming van de openbare orde te verzekeren” en dat de verzoeker wel aangeeft het niet eens te zijn met de stellingname van het bestuur, maar daarmee geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. aantoon.

Ook nu herhaalt de verzoeker in wezen zijn standpunt dat geen of slechts een onvoldoende belangenafweging zou zijn gebeurd waarbij het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden. In het bestreden arrest blijkt de vereiste toetsing aan artikel 8 van het E.V.R.M. te zijn gebeurd zonder dat die bepaling werd

geschonden. De door de verzoeker aangehaalde elementen zijn wel degelijk in die beoordeling betrokken en het derde middel is in die mate kennelijk ongegrond.

Verder moet opnieuw worden gesteld dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet zelf tot een toetsing van de aangehaalde feiten kan overgaan noch zelf een feitelijke belangenafweging mag maken. Het derde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negen februari tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Carlo Adams.